

Kde domov můj? Ptají se v Kostelci

Dvě stě lidí z různých zemí čeká v Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí na důležité rozhodnutí o svém budoucím životě

Kostelec n. O. – Domov, slovo, které zní tak samozřejmě, a nám ani nepřijde, že pro některé lidi zas tak samozřejmě není. A dali by vše za to, aby takové místo na světě našli. Z různých důvodů museli totiž své bývalé domovy opustit a odejít do jiné země. Často je jejich jediným majetkem jen to, co měli v tu chvíli právě při sobě.

Jedním ze zařízení, které poskytuje dočasný azyl lidem z jiných zemí je Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí.

Jeho služeb momentálně využívá 200 klientů. Jsou z Ukrajiny, Ázerbajdžánu, Arménie, Ruska nebo Kuby. Je mezi nimi také 45 dětí. Jsou to žadatelé o azyl, kteří prošli přijímacím střediskem, zdravotními prohlídkami a kontrolou identifikačních údajů. Jejich pobyt ve středisku trvá od několika měsíců až po několik let, odvíjí se od toho, jak dlouho je vyhodnocováno udělení či neudělení mezinárodní ochrany.

Získat takové udělení ale není snadné. V mnoha případech bývá rozhodnutí negativní, a tak žadatelům nezbývá, nežli se proti němu odvolat, nebo se vrátit zpět do země původu.

Kde domov můj? Ptají se obyvatelé pobytového střediska

Z titulní strany

ILONA DVOŘÁKOVÁ

„Tady u nás mají klienti nárok na ubytování, dostávají finanční příspěvek na stravu, takže si vaří sami, a musí si také sami jídlo nakoupit,“ říká vedoucí oddělení práce s klienty Petra Uhlíková. Největší prioritou je výuka českého jazyka, aby se přichodí lépe integrovali. Ti mají možnost využívat i služby sociálních pracovníků případně psychologa. Děti povinně navštěvují školní docházku, nejprve chodí do vyrovnávací třídy, která slouží jako příprava na přechod do normální běžné školy.

VOLNOČASOVÉ AKTIVITY

Co se týče využití volného času, muži si v kosteleckém středisku vytvořili svůj „hvězdný fotbalový tým,“ jak mu sami říkají. Na turnaji v rámci multikulturního týdne, který nedávno pořádalo Centrum pro integraci cizinců dokonce s přehledem porazili všechny soupeře. Tým je poskládan z různých národností, a být jeho součástí je považováno za prestižní záležitost.

Ženy rády cvičí, uchvátily je kombinace zumbly a aerobiku, mají možnost využít i rukodílnou dílnu, ale nejvíce se věnují svým dětem a vaření. To také předvedou o

ADAM JE UČITEL historie, rád maluje a chtěl by u nás zůstat

víkendu v Praze v rámci tradiční akce RefuFest, kde budou nabízet ochutnávky jejich tradičních národních pokrmů. V sobotu 27. května na nákladovém nádraží v Žižkově se široká veřejnost bude zblízka moci podívat, jakým způsobem klienti v ČR žijí.

Kromě toho připravují bubenický workshop, na který jsou přivzány i děti z místní školní družiny, koncem června bude fotbalový turnaj se studenty místních škol, o prázdninách zase výstava výtvarných prací klientů v místní knihovně, a tradiční úterní prázdninové dílny.

Většina ubytovaných v kosteleckém pobytovém středisku se podle Petry Uh-

líkové aktivně snaží najít si práci, mají ale pouze krátkodobé vízum na dva až tři měsíce, a tím se hledání značně komplikuje. Navíc podle evropského práva prvních 6 měsíců mají zákonem zakázáno pracovat. Negativní roli hraje také jazyková bariéra.

CHCI TADY ZŮSTAT

Jedním z žadatelů o azyl je učitel historie Adam z Azerbajdžanu. „Jsem tady zatím 25 dní, ve vaší zemi se mi líbí, chtěl bych tady zůstat, mít tu svou rodinu, a pokud to půjde, být znovu učitelem,“ říká. Jeho velkým koníčkem je malování, právě maluje obraz pro připravovanou výstavu.

Klienti bydlí v pokojích s

kapacitou od dvou do šesti lůžek, důležité je, aby rodiny bydlely pospolu.

Skupiny, které patří mezi více ohrožené, například samostatné ženy nebo matky s dětmi, jsou ubytovány v oddělené části budovy. Ohled se bere i na to, jakého jsou vyznání, jakými jazyky hovoří, aby se předešlo případným konfliktům. Ty jsou v současné době ale spíše výjimkou. A když už nastanou, jejich příčinou bývá hlavně napětí v souvislosti s probíhajícím řízením.

„Mezin největší problémy patří zneužívání alkoholu, což je častý jev i v naší české populaci, jen naši klienti jsou víc vidět. Úzce spolupracujeme s místní městskou policií a vše okamžitě řešíme,“ říká Uhlíková. Podle policejních statistik za poslední měsíc policie evidovala u obyvatel pobytového střediska pouze čtyři přestupky.

„Paradoxně jsme v souvislosti s migrační vlnou měli málo klientů, teď jich máme mnohem víc a myslím, že to veřejnost ani nezaznamenala. Vnímám pozitivně, že ač přibýlo klientů, nepřibýlo problémů“ dodává Petra Uhlíková.

Na otázku, proč dělá tuhle práci a co jí na tom nejvíce baví odpověděla: „Fascinuje mě různorodost mojí práce, je to vlastně takové setkávání se s celým světem v jednom dnu.“